

=הפאר

ארץ (33200 ל"י) — נמסרה לשרהעבודה החדש מרדכי נמיר, המחוקק גם בדירתו התלאביבית המרווחת, ברחוב מוריה מס' 3.

"עניין של טעם"

לפחות שניים מתוך ארבעה שרים אלה נדהמו / מראה-עניניהם כשהתפרסמו בעיתונות הידיעות, לפיהן מסר שרה-אוצר לוי אשכול לועדת הכספים של הכנסת, כי אילו הם דרים בדירת-הפאר היקרות שהוא רכש או הקציב למענם בניגוד לרצונם המורש.

בקשר לברזולי, מסר שרה-אוצר כאילו הוא גר בדירת סרלין, התעלם לחלוטין מן העובדה שברזולי משתמש רק באחד מארבעת חדרי-הדירה. על בנטוב סיפר שרה-אוצר צר כאילו הוא מתגורר בדירת-הפאר שגרי כשה בשבילו, למרות ססירב להיכנס לתוכה. בנטוב לא השלים עם סילוף זה של המציאות. הוא הורה לדובר משרדו, יעקב ("יאקו") פרוי, חבר קיבוץ חצור, לפרסם גילוי-דעת שיבהיר לציבור את האמת.

גילוי-הדעת הועבר עליידי פרחי ללישכת העיתונות הממשלתית, כדי שיוחלף בדרך השיתופית לעיתונים. אך למחרת בבוקר, בפתחו את העיתונים, לא מצא בהם כל רמז לגילוי-הדעת. תחת זאת בא צילצול טלפון ממשרד-האוצר, שהיה המופד היחיד במדינה שקיבל את גילוי-הדעת בזמן.

שרה-אוצר דרש בתוקף לבטל את מירסום גילוי-הדעת. כאשר סירב בנטוב להיענות, איים לוי אשכול כי יתפטר אם לא ירוכז לפחות הסגנון החריף של גילוי-הדעת, ה"מציג אותו כשקרן-מדעת.

הביעה אחרת של שר האוצר: משרד הפתוח ימחק בהודעה את המשפט האומר שהפרטים על דירת השר נמסרו מפי לוי אשכול עצמו בוועדת הכספים. "לא היו דברים מעולם" — טען האוצר. העובדה שכל חברי ועדת הכספים היו נוכחים ב"ישיבה וראו את השר בכבודו ובעצמו כשהודעתו נמסרת מפי ממש — לא העלתה ולא הורידה. האוצר הכחיש.

משרד ממשלתי איים לצוץ באופן תיאור דור ("טד") קולק, המנהל הכללי של משרד ראש הממשלה ואישה-הוזהר של בי גיי, הציע את עצמו כמתוך, בטענה שהשגת שביתת-נשק בעניין זה חיונית לשלום הממשלה. בסופו של דבר, הושגה פשרה: בכל מקום שהיה כתוב בגילוי-הדעת כי השר "תבע" דירה צנועה, נאמר בנוסף החדש כי השר רק "ביקש" זאת. בכל מקום שנאמר כי ה"דירה שהוצעה היתה "חדשה ומפוארת מדי", החולפו המלים הללו במלים "בלתי-מתאימה". אשכול טען כי מלים אלה הן "עניין של טעם", ואשכול רגיש מאד, כידוע, לאס"תטיקה.

דוגמות חיות

שלום המסים הישראלי, שרק החודש הוטל עליו שלום ענקי נוסף תחת השם המצלצל "יהב מגן", אינו יכול שלא לשאול את עצמו בתדהמה: מה הטעם להתנהגות מוזרה זו של האוצר, המכריח אפילו את אלה שאינם רוצים בכך לחיות בבובנות ולפור את כספיה המועטים של האומה? לכך יש רק תשובה אחת: אלה הרוצים בדירות פאר מן הסוג של לוי אשכול עצמו (38 אלף ל"י פלוס ריהוט) או של רוזנלוי (25600 ל"י פלוס ריהוט) אינם יכולים להרשות לעצמם כי בקרבתם יהיו אנשים שיהיו דוגמאות לסגנון הוצעו, הוכחה חיה שאפשר להסתפק במועט שאין הדבר גורע כמלוא-גינה מכשירו של שר בישראל למלא את תפקידו על הצד הטוב ביותר ולייצג את עמו הענייני ללא בושה בחיי צנע.

כי השור שאינו רוצה להיחסם בדישו, חייב להתיר גם את כל שאר השורים, אם אינו רוצה שהחלקאי יחליט לשחוט אותו.

במדינה

(המשך בעמוד 5)

גלויות. צץ הרמו האיום: אולי גינה הר עילה את הילדים. לפתע, נזכרו החברים כי כבר שנה אחת קודם לכן גילה המורה אריה מימון, הרוק הנצחי של הקיבוץ, כדורי לומינל בפודינג שגינה הגישה לו בחור האוכל.

ענין פנימי בהחלט. חודש לפני מות הילד הראשון, מת אליעזר גולדברג (50), תושב טבעון שהתגורר במלון המלך דוד, השייך לגיסתה של גינה גולדברג נראה אותו יום אוכל יחד עם גינה במלון, בו ביקרה גינה במקרה. הוא קיבל לפתע עוית, מת תוך שעות ספורות מבלי שני תן לקבוע את סיבת המות.

מות הילדים והקשר בין האסון לגינה יתום הפכו לנושא מרכזי בכל שיחות הקיבוץ. תוך ימים ספורים התגבשו ה"חשדות לדעה מוחלטת. בעיני החברים הפכה גינה, חברתם הותיקה, לרוצחת. מיד הורכבה ועדת חקירה פנימית לברר את החשדות. איש מאנשי הקיבוץ לא חלם עדיין על מסירת הענין למשטרה. הם בירו אחר-כך חברי הקיבוץ: "אנו כמו משפחה גדולה ראינו בענין בהתחלה ענין משפחתי שלנו. כמובן רצינו קודם לברר את האשמות לעצמנו, ובמקרה שנגיע למסקנות מסוימות, למסור את הענין למשטרה. רה. סוף-סוף, המדובר בחברה ותיקה בקיבוץ".

לבסוף בקשו את גינה שתעזוב לזמן מה את הקיבוץ. גינה סרבה. הקיבוץ שר מש לה בית משך 28 שנה והיא לא רצתה לעזוב. אך מערכת הלחישות הלכה וגברה, גינה הסכימה לעזוב ולעבור לבית המלון של גיסתה בנתניה. בעלה דוב ועוד חבר קיבוץ אחר מונו לשמור עליה במשך כל הזמן. עד היום לא ברור למה נקבעה שמירה זו — אם מחשש שגינה תתאבד או שמא תברח בהיותה חשודה. אחרי יומים של מעצר פנימי, נמסרה גינה למשטרה. העונש המכסימלי על ה"משפחת" של הקיבוץ הפך אחד ממשפטי הרצח המסוכנים ביותר במדינה.

אין הוכחות לרצח. כל חברי ה"קיבוץ שבאו במגע כל שהוא עם גינה נחקרו במשטרה. נתגלה כי הקיבוץ סבל ממכת עכברים וכדי להסידם פוזרו רע"לים שונים. התעורר חשש שילדי הקיבוץ הורעלו אולי מרעל זה. קברי שלושת הנפ"רים נפתחו, הגויות נבדקו.

תחילה סברו כי הנפטרים הורעלו. אולם לפני חודש קבעו סופית כי אין מספיק הוכחות לקביעת הרעלה בגופות המתיים. סגנית פרקליט מחוז תל-אביב, ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן, החליטה לבטל את האשמות הרצח. נשארה רק האשמת הנסיון ברצח של המורה אריה מימון. בינתים, המשיכו הרוחות בקבוץ לסעור עד שלבסוף הוחלט לא לחכות לכל פסק-דין ולהוציא את משפחת יתום על שני ילדיה; "לאור כל מה שקרה אין לחברים אלה מקום בקיבוץ".

בשבע עעבר לאחר שמונה חודשי חקירה נפתח בפני השופט המחוזי משה קנת משפטה של גינה. קודם לכן, מצא שופט השלום הראשי ברנך גלעדי בחקירתו ה"מוקדמת מספיק חומר להאשמות.

תולדות ספל פודינג. ראשון העדים היה אריה מימון (פישר) נושא הנסיון ל"רצח, שעל סמך עדותו הואשמה גינה. הוא סיפר כי באחד מימי שני, בחודש דצמבר 1954, היה הראשון בחור האוכל. אחרי שסיים את הארוחה, הגישה לו גינה פודינג של שיקולד שטעמו היה מר ביר.

מימון טעם כפית אחת והחליט כי מוטב לזרוק את הפודינג לצלחת הציבורית ש"היתה על עגלת ההגשה. אך בשעה שניגש לזרוק את הפודינג, שאלה אותו גינה אם הפודינג שהיא עשתה לא טוב. מימון חשב כי הפודינג, שלא היה כלול בתפריט, ניתן לי על ידי גינה כחסד מיוחד משאריות בית הילדים. הוא לא רצה להעליב אותה, שכן בסני גינה כי יאכל את הפודינג בחדרו. הוא לקח את הפודינג והלך לחדרו של חברו הטוב ביותר, יונה פינק. שם הוא הראה את הפודינג ליונה. יונה, חובב פודינג מושבע, ניסה בעצמו לאכול את הפודינג אך מיד החוצה לירוק את מה שה"ספיק לטעמו.

הפודינג המיסטורי החל לענין את מרים הלפרין, אשתו של יונה. היא לקחה את הפודינג, טעמה ממנו, קבעה בפסקנות: "יש לו טעם כימי". היא לקחה כפית, החלה לבחוש בספל.

קמיגור אוסטרובסקי-כהן ועד תביעה מימון רצה במציאות

פניגור חוטריישי ונאשמת יתום — או במקצת הקיבוץ?

קורם ברכילות מחסן הבגדים והמקלחת הקיבוצית?

דת

עליה בדרגה

הידיעה שהתפרסמה בעתון הקהילה הי" הודית במינכן היתה קצרה: הרב ד"ר ארונ" יהו קראוס נתמנה לרב ראשי בבחאריה. ידיעה אחרת שהתפרסמה שבועות אחדים קודם לכן, השלימה את התמונה: רבה הרא"ש הקודם של בחאריה נעצר ונכלא בעתון מעילה בכספי הפיצויים, שמשלת גרמניה המערבית שלמה לקרבנות הנאצי סבקה-לח. הידיעה על מנויו של הרב ד"ר ארונ" יהו קראוס לתפקיד הרם לא היתה מפתיעה איש, לולא היו לו מכרים רבים בישראל. הם הכירוהו דוקא בשם הפשוט וחסר התוארים

לפתע גילתה תריסר טבליות שלמות ועוד מספר טבליות מרוסקות בתוך התוכן. סניגורה של גינה, עורך דין אברהם חוטר ישי, שכבר הכריז בתחילת המשפט כי גינה חפה מכל פשע, לא הסתפק ב"הנחתה של מרים הלפרין. הוא ערך באולם המשפט בחינה למרים. היא נתבקשה לצאת, והוא הוציא מתחת לשולחן צנצנת פודינג, לתוכה תחב כמה טבליות לומינל."

מייסד-זיהוי של גלולה. השופט התנגד לצורת בחינה זו. חוטריישי נכנע. הוא לקח שש גלולות שונות, פרש אותן על גיר לבן ואילץ את מרים לטעום מכל אחת הגלולות כדי לקבוע אלה מהן גלולות לומינל.

מרים טעמה בזהירות רבה מכל גלולה. לבסוף נכנעה. היא לא הצליחה לקבוע איזה גלולה היא לומינל. חוטר ישי רק חיך מאחרי משקפיהקרו העבים. הודיע: "תודה, סימתי את חקירת העדה". גם מרים חייכה: ד"ר מיכאל רוזנבאום, מנהל המעבדה של קופת חולים, קבע את צדקתה. הוא העיד כי ברק גלולות שהיו מכוסות בשכבה שלפי תאורו אפשר היה להניח שזה היה פודינג ומצא כי היו אלה גלולות לומינל.

עדים, עדים, עדים. המשפט הלך ו"הסתבר. עד אחר עד עלה על הדוכן, תי" או פרקי החי קיבוצי בכלל ופרקי התנהגות של גינה בפרטי פרטים. הם סיפרו על חומר ריסוס ארסי שנמצא ליד ביתה של גינה, על רעל עכברים ש"נתגלה בפח האשפה של גינה, על מגש כלים מלוכלכים שגינה הכניסה למטבח. בסך הכל, הופיעו 17 עדים, דבריהם מר לאו 208 עמודי פרטיכל. אולם כאשר סיימו את דברי העדות היתה החזקה עדיין ב"עיצומה: האם גינה יתום רצחה באמת או שמא רק בדמיון החברים ובסיפורים, שמי יכולה לגרום למות.

הארץ
המפקח הכלי של המשטרה. (חארץ) שמואל נור, יפו הוא אשר אמרנו.
שביתת המורים נדחתה. הבוקר פרצה שביתת המורים. (ידיעות אחרונות) ע. גש, תל-אביב
המלך מת. יחי המלך
מפעל הארץ להפצת פר המועדים. (חארץ) מרדכי דן, תל-אביב כרכים יחולקו לחותמים בכל איטליה.
ההחלטה נתקבלה רקב קולות מפא"י. (חארץ) אורי שמרלינג, חיפה
כפי שאמר שייקספיר ז"ל: משהו רקוב במטלכה.
תמרוקי הגיא בירושלים נערכו בהקף מלא. (הבוקר) שולמית ברנר, גבעתיים
מקומות הרכיז סומנו בליפטטיק.